

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobců: a) J. V., bytem X
b) V. Č., bytem X
c) Z. Š., bytem X
d) Mgr. L. Š., bytem X
e) Mgr. T. M., bytem X
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Tomášem Průšou
sídlem Glinkova 1659/14, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5

za účasti: 1) T. V., bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Krejčím
sídlem Pařížská 204/21, 110 00 Praha 1
2) K. V., bytem X
3) R. Š., bytem X
4) M. Š., bytem X
5) F. L., bytem X
6) P. L., bytem X
7) Mgr. J. K., bytem X
8) J. H., bytem X
9) M. H., bytem X
10) M. Š., bytem X

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Tomášem Průšou
sídlem Glinkova 1659/14, 160 00 Praha 6

11) Ing. M. F., bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 155628/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 155628/2016/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Příbram, stavebního úřadu, ze dne 28. 6. 2016, č. j. MeUPB 50590/2016, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku ve výši 76 060 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Tomáše Průši, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu podání účastníků

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně dne 22. 12. 2016, domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jejich odvolání [které podali mimo jiné společně s osobami zúčastněnými na řízení 2) až 10)] a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Příbram, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 28. 6. 2016, č. j. MeUPB 50590/2016. Stavební úřad tímto rozhodnutím na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) (dále jen „stavebník“) rozhodl o umístění stavby „komunikace, P.“ na pozemky p. č. X a p. č. X v katastrálním území P. n. L..
2. Žalobci konstatují, že účelem stavby bylo připojení pozemků určených pro výstavbu rodinných domů na veřejnou pozemní komunikaci a že byl v rámci projektové dokumentace řešen svod a likvidace dešťové vody z projektované stavby jejím odvodem do zasakovací nádrže o rozměrech 9 x 9 metrů na pozemku p. č. X, z níž se má dešťová voda vsakovat do půdy. Žalobci rekapitulují obsah svých námitek uplatněných v územním řízení a shrnují průběh územního řízení, přičemž mimo jiné zdůrazňují, že v námitkách ze dne 22. 12. 2015 rozporovali závěry hydrogeologického posouzení, jímž stavebník doplnil svou žádost, a že na vlastní náklady navrhli vypracování oponentního odborného posouzení z oboru hydrogeologie. Stavební úřad usnesením ze dne 18. 1. 2016 přerušil stavební řízení a stanovil žalobcům lhůtu k předložení oponentního odborného posudku do 30. 4. 2016. Oponentní posudek, který nesouhlasil s návrhem likvidace srážkových vod zasakováním, žalobci doručili stavebnímu úřadu dne 29. 4. 2016. Dne 12. 5. 2016 zrušil žalovaný usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení a stanovení lhůty k vypracování oponentního posudku. Následně stavební úřad vydal územní rozhodnutí, potvrzené napadeným rozhodnutím.
3. V prvním okruhu žalobních bodů žalobci tvrdí, že územní řízení bylo zatíženo vadami, jež ovlivnily zákonnost a správnost rozhodnutí stavebního úřadu, a že žalovaný tuto problematiku nesprávně posoudil. Vady spatřují žalobci v tom, že správní orgány

posoudily návrh žalobců na vypracování oponentního posudku jako pokračování námitek a prodloužení lhůty k doplnění námitek, ačkoli se jednalo o návrh na dokazování znaleckým posudkem ve smyslu § 36, § 50 odst. 1 a 2 a § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 298/2016 Sb. (dále jen „správní řád“), nebo o návrh na dokazování listinou podle § 53 správního řádu. K oponentnímu posudku tedy měl stavební úřad přihlídnout jako k důkazu. V návaznosti na to žalobci správním orgánům vytýkají porušení zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu), vyšetřovací zásady (§ 50 odst. 3 správního řádu) a zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Stavební úřad se dle mínění žalobců rovněž nedostatečně vypořádal s jejich námitkami, neboť uvedl, že odborné námitky k projektové dokumentaci a hydrogeologickému posudku není oprávněn hodnotit, a navíc bez zdůvodnění nepřihlédl k oponentnímu posudku. Žalovaný nepostupoval správně, neboť měl pro tyto vady rozhodnutí stavebního úřadu zrušit. Odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc obsahuje protichůdné pasáže týkající se data doručení oponentního posudku stavebního úřadu. Žalobci tvrdí, že oponentní posudek doručili 29. 4. 2016, tedy včas. Názor žalovaného, že stavební úřad nemohl k oponentnímu posudku přihlídnout z důvodu koncentrace řízení, je dle žalobců nesprávný.

4. Druhý okruh žalobních bodů se týká nevypořádané námitky ohledně rozporu záměru stavebníka s vydanou územně plánovací dokumentací (územním plánem obce P. z listopadu 2010) a územně analytickými podklady (územní studií P. – D. P. – BV2 z dubna 2013). Zatímco územní plán preferuje oddílné dešťové kanalizace či retenční nádrže s řízeným vypouštěním vod do vodního toku, záměr stavebníka počítá pouze se vsakováním dešťové vody do půdy. Absurdní je dle žalobců názor žalovaného, podle něhož územní plán stanovuje pouze nezávazné doporučení. Územní studie pak předpokládá likvidaci srážkové vody z veřejných komunikací primárně prostřednictvím retenčních nádrží a řízeného odtoku. Odchylení se od územní studie přitom musí být odůvodněno a současně musí být prokázáno, že z hlediska veřejného zájmu bylo nalezeno vhodnější nebo stejně vhodné řešení, jako je řešení dle územní studie. S odchylným řešením podle záměru stavebníka se stavební úřad vůbec nevypořádal a žalovaný to nerefletoval.
5. Ve třetím okruhu žalobních bodů žalobci argumentují tím, že umísťovaná stavba odporuje § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), neboť je navržena ve vzdálenosti 11 metrů od nejbližší studny na pozemku p. č. X ve vlastnictví žalobce b), a nikoli ve vzdálenosti alespoň 12 metrů. Závěr správních orgánů, podle nichž je studna dostatečně vzdálená a nemůže dojít k poškození zdroje pitné vody, je dle žalobců nesprávný a navíc není patrné, jak k němu správní orgány dospěly. Záměr stavebníka je navíc v rozporu s § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., protože neobsahuje návrh na umístění zařízení pro oddělení a likvidaci závadných látek. S touto výtkou se správní orgány rovněž nevypořádaly dostatečně. Stejně tak správní orgány nereagovaly na námitku nedostatečného způsobu oddělení závadných látek filtrací šterkem a humusem ve vsakovacím příkopu.
6. Čtvrtý okruh žalobních bodů směřuje proti postupu stavebního úřadu, který na některých místech svého rozhodnutí pouze nekriticky přejal vyjádření stavebníka k odvolání žalobců či závěry hydrogeologického posouzení předloženého stavebníkem. Na jiném místě přitom stavební úřad nekonzistentně uvedl, že mu nepřísluší posuzovat,

zda je hydrogeologické posouzení správné. Žalovaný pak dle názoru žalobců neprojevil dostatek invence k samostatnému zhodnocení námitek a namísto toho nekriticky přejal do svého odůvodnění celé pasáže vyjádření stavebníka, přičemž zapomněl, že je vázán zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů mimoto není patrné, zda se věcně zabývaly souladem žádosti stavebníka s obecnými požadavky na výstavbu a technickými normami – zejména s normou vodního hospodářství TVN 75 9011, jež preferuje vsakování vody a při nedostatečné vsakovací schopnosti horninového podloží kombinaci vsakování s retencí a řízeným odváděním vody. Žalovaný související odvolací námitku neposoudil řádně.

7. V posledním okruhu žalobních bodů žalobci tvrdí, že srážkové vody, které budou odtékat z povrchu pozemní komunikace, budou odpadními vodami. Stanovisko odboru životního prostředí ze dne 27. 6. 2014 považují žalobci za neúplné, neboť navrženým řešením bude docházet k akumulaci odpadních vod v bezodtokové jímce. Před vypuštěním vsakovaných vod měla být prokázána jejich jakost vzorkováním a ke vsakování byl nutný souhlas vodoprávního úřadu, který však nebyl pro územní řízení opatřen. Územní rozhodnutí proto odporuje § 90 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 298/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Vzhledem k tomu, že žádost stavebníka byla v průběhu územního řízení doplněna, měl stavební úřad také požádat o doplnění podkladů, z nichž vycházel, což neučinil.
8. Podáním ze dne 26. 1. 2017 žalobci doplnili svou žalobu o důkazní návrhy, a to správní spis stavebního úřadu, rozhodnutí stavebního úřadu a na něj navazující napadené rozhodnutí, územní plán obce P. z listopadu 2010 a územní studii P. – BV2 z dubna 2013.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvádí, že podle průvodní zprávy k projektové dokumentaci nemá dojít k výrazné změně odtokových poměrů a podle technické zprávy bylo navržené řešení v souladu se zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „vodní zákon“), normou TNV 75 9011 a strategickým rámcem udržitelného rozvoje ČR. Řešení bylo v projektové dokumentaci dostatečně popsáno a vypočteno. Podkladem pro návrh vsakovacího zařízení bylo hydrogeologické posouzení z února 2015. Žalovaný neměl důvod zpochybňovat projektovou dokumentaci nebo hydrogeologické posouzení. Příslušný odbor životního prostředí se k záměru stavebníka vyjádřil také vesměs kladně a bez připomínek. V reakci na žalobní body žalovaný sděluje, že žalobci předložili oponentní posudek až 2. 5. 2016, tedy po stanovené lhůtě, a proto k němu nemohlo být přihlédnuto. Je-li v napadeném rozhodnutí uvedeno, že posudek byl doručen 28. 4. 2016, jedná se v jednom případě o citaci a ve druhém případě o chybu v psaní bez vlivu na výsledek. S tvrzením, že je projektová dokumentace v rozporu s územním plánem, územní studií nebo s platnými předpisy či normou TNV 75 9011, žalovaný nesouhlasí. Ve vztahu ke třetímu okruhu žalobních bodů žalovaný opakuje argumentaci stavebního úřadu. K námitce, podle níž stanoviska dotčených orgánů vycházela z neúplných podkladů, žalovaný podotýká, že nebyla uplatněna v odvolacím řízení a navíc není důvodná. Závěrem žalovaný konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
10. Stavebník ve vyjádření k podané žalobě sděluje, že se před podáním žádosti o vydání územního rozhodnutí marně pokusil s žalobci nalézt shodu tak, aby mohly být v území realizovány záměry všech dotčených osob. V průběhu územního řízení stavební úřad poskytl žalobcům dostatek prostoru k uplatnění námitek a následně přihlížel i k opožděným námitkám či námitkám, jež se nedotýkaly přímého dotčení na právech

žalobců. Stavební úřad dokonce poskytl žalobcům lhůtu ke zhotovení potenciálních důkazů, ačkoli se jednalo o nezákonný postup, a proto žalovaný zrušil usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení. Oponentní posudek, jenž byl vypracován po uplynutí všech lhůt k vyjádření a k podání námitek, stavební úřad založil do spisu a bral jej v potaz, byť se jednalo o důkaz nezákonný. Oponentní posudek byl dle mínění stavebníka zatížen vadami, a proto nepoužitelný. Jednalo se navíc o doklad, jenž nebyl předložen včas a který nebylo možné považovat za důkaz, neboť jeho vypracování nezadal stavební úřad. I kdyby se jednalo o použitelný důkaz, stavební úřad neměl povinnost jej upřednostnit před znaleckým posudkem předloženým stavebníkem. Stavebník je dále přesvědčen o tom, že v územním řízení nedošlo k porušení základních zásad správního řízení, neboť se stavební úřad pečlivě zabýval skutkovým stavem věci. Žalobci pak dle mínění stavebníka přehlíží skutečnost, že se snažili na své pozemky nezákonně umístit studny v takové vzdálenosti, aby stavebníku znemožnili výstavbu. Z protiprávního jednání ovšem nemůže být komukoli přiznáno právo. Stavebník uvádí, že je nemravné umísťovat cíleně své stavby tak, že jejich poloha působí rozpor s právními předpisy, a tento rozpor předkládat jako skutečnost jdoucí ke škodě vlastníku sousedního pozemku. V tomto kontextu stavebník uvádí, že žalobci navzdory absenci povolení umístili studny blíže než 12 metrů od hranice plánované komunikace. Umístění studny a komunikace v poměrně blízké vzdálenosti nadto nebylo na závadu. Stavebník se rovněž domnívá, že jeho záměr byl v souladu s územním plánem, územní studií i s vyhláškou č. 501/2006 Sb. a zvolené řešení nakládání se srážkovými vodami bylo ve veřejném zájmu. Povinnost uvádět v odůvodnění rozhodnutí odkazy na právní předpisy nebyla zákonem stanovena, a proto nelze správním orgánům vytýkat, že některá zákonná ustanovení nezmínily. Srážkovou vodu svedenou z pozemní komunikace nelze považovat za vodu odpadní, a proto je žalobní argumentace týkající se této problematiky zcela irelevantní. Protože stavebník v průběhu územního řízení zásadně neměnil svou žádost, pouze ji doplnil, nebylo potřeba měnit stanoviska dotčených orgánů.

11. Žalobci v replice k vyjádření žalovaného zpochybňují, zda může být projektová dokumentace zpracovaná Ing. K. M., autorizovaným inženýrem dopravních staveb, nikoli odborníkem v oboru hydrogeologie, dostatečným podkladem. Projektová dokumentace neřeší problematiku oddělení a likvidace závadných látek. Vzhledem k prokázané nedostatečné retenční schopnosti půdy v místě navržené stavby byla projektová dokumentace v rozporu s odvětvovou normou TNV 75 9011. Výpočet koeficientu vsaku obsažený v projektové dokumentaci byl nesprávný, což žalobci dokládali oponentním posudkem. Postup při zpracování projektové dokumentace zřejmě nebyl *lege artis*, neboť nebyly prováděny sondy. Žalobci nesouhlasí s tvrzením žalovaného, podle něhož nebylo třeba zpochybňovat projektovou dokumentaci a hydrogeologické posouzení. Žalobci totiž mají za to, že obsah jejich námitek byl na odborné úrovni a byl doložen oponentním posudkem obsahujícím odlišné závěry a výpočty. Žalobci nadále trvají na tom, že oponentní posudek předložili včas a že stavební úřad nedostatečně zhodnotil jejich námítky. Domnívají se také, že žalovaný tím, že zrušil usnesení o přerušení řízení a stanovení lhůty k vypracování oponentního posudku, porušil zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře. Žalobci mají rovněž za to, že se správní orgány nezabývaly souladem záměru s územní studií a nereflektovaly blízké umístění studny. Správní orgány podle nich opomenuly absenci výjimky z požadavku na umístění pozemní komunikace. Žalobci navrhuji, aby soud dokazoval normou TNV 75 9011, kopií přípisu s podacím

razítkem stavebního úřadu s datem 29. 4. 2016, výsledkem žalobce d) a výsledkem úředníka podatelny stavebního úřadu.

12. V replice k vyjádření stavebníka žalobci především nesouhlasí s tím, že jejich námitky v územním řízení nesouvisely s možností přímého dotčení na právech nebo že nebyly včasné. Žalobci také neshledávají zákonný důvod, pro který stavební úřad nemohl přihlédnout k jimi předloženému oponentnímu posudku. Přesto v rozhodnutí stavebního úřadu není o oponentním posudku jediná zmínka. Stavební úřad přitom měl povinnost alespoň zdůvodnit, proč závěry oponentního posudku nepovažuje za správné. Že účastníci opatřili podklady pro vydání rozhodnutí namísto stavebního úřadu, bylo v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobci dále popírají tvrzení, že jejich studny byly tzv. černými stavbami nebo že je účelově umístili v blízkosti hranice pozemku stavebníka. Nesouhlasí ani s názorem, že územní studie nebyla závazným podkladem územního rozhodnutí nebo že nebyla pro stavbu osamocené místní komunikace relevantní, a trvají na tom, že na místní komunikaci budou vznikat odpadní vody.
13. Osoby zúčastněné na řízení 2) až 11) se k žalobě nevyjádřily.

II. Obsah správního spisu

14. Stavebník podal dne 27. 6. 2014 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby komunikace v obci P. na pozemek p. č. X v katastrálním území P. n. L.. Dne 24. 7. 2016 stavební úřad vydal oznámení o zahájení územního řízení o umístění stavby „komunikace, P.“, v němž mimo jiné uvedl, že účastníci řízení mohou své námitky uplatnit do 15 dnů od doručení oznámení a že k později uplatněným námitkám nebude přihlédnuto.
15. Žalobci a) a c) ve svých námitkách poukazovali na obsah územní studie lokality P. – BV2 a vyhlášky č. 501/2006 Sb., na existenci 5 studen v okolí umísťované studny, jejichž voda by mohla být znečištěna či kontaminována, a na nezbytnost provedení geologického průzkumu. Žalobci b) a d) namítali nesoulad záměru stavebníka s územní studií ohledně likvidace dešťových vod a riziko ovlivnění kvality a proudění podzemních vod, přičemž upozorňovali na existenci domovních vrtaných studen v sousedství. Tvrdili také, že nejsou dodrženy nejmenší dovolené vzdálenosti studní od místních zdrojů znečištění, že stavebníkem předložená projektová dokumentace je vadná nebo že měl být proveden geologický průzkum. Žalobce e) upozorňoval na rozpor s územní studií, požadoval přepracování projektové dokumentace z důvodu nekvalitního zpracování a nesouladu s normou ČSN 75 9010 a v neposlední řadě žádal o posouzení vlivu stavby na okolní studny.
16. Usnesením ze dne 24. 9. 2014 stavební úřad přerušil územní řízení za účelem doplnění žádosti stavebníkem, jehož stavební úřad téhož dne vyzval, aby doplnil projektovou dokumentaci tak, aby byla v souladu s územní studií lokality P. – BV2. Na žádost stavebníka pak stavební úřad několikrát prodloužil lhůtu k doplnění projektové dokumentace. Stavebník svou žádost doplnil dne 30. 9. 2015, kdy stavebnímu úřadu zaslal upravenou projektovou dokumentaci, aktualizovaná vyjádření správců inženýrských sítí, doplněné vyjádření Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje a hydrogeologické posouzení možnosti vsakování srážkových vod z února 2015.
17. Stavební úřad následně vydal dne 30. 10. 2015 usnesení, v němž uvedl, že stavebník podal dne 27. 6. 2014 žádost o vydání stavebního povolení, a jímž účastníky řízení vyrozuměl o pokračování řízení. V témže usnesení stavební úřad konstatoval, že účastníci mohou

uplatnit své námitky, případně důkazy do 15 dnů ode dne doručení oznámení a že k později uplatněným námitkám a důkazům nebude přihlédnuto. Přípisem ze dne 23. 11. 2015 stavební úřad znovu vyrozuměl účastníky o pokračování řízení, což odůvodnil tím, že jeho usnesení ze dne 30. 10. 2015 chybně identifikovalo předmět řízení jako řízení o vydání stavebního povolení namísto územního řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad proto opětovně vyrozuměl účastníky o pokračování územního řízení a poučil je o tom, že své námitky, popřípadě důkazy mohou uplatnit do 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení a že k později uplatněným námitkám a důkazům nebude přihlédnuto.

18. V návaznosti na to uplatnili žalobci společně s ostatními účastníky řízení další námitky. Žalobci a) a c) vyjádřili nesouhlas s navrženým záměrem, neboť měli za to, že navrhované řešení vsakovací jímky bude ovlivňovat okolní stavby, a požádali stavební úřad o stanovení lhůty k doplnění nezávislého posudku, který hodlali nechat vypracovat na vlastní náklady. Žalobce b) zpochybňoval technické řešení vsakování vod a jeho výpočet a uvedl, že by dešťová voda měla být odváděna dešťovou kanalizací, jak předpokládá územní studie, eventuálně by měly být po obou stranách komunikace umístěny zvýšené obrubníky. Žalobce b) se také připojil k záměru některých dalších účastníků nechat vypracovat na vlastní náklady oponentní odborný posudek a požádal o prodloužení lhůty ke zpracování takového posudku. Žalobce d) ve svých námitkách nadále nesouhlasil s navrženým způsobem likvidace dešťových vod a upozorňoval na jeho nesoulad s územní studií, nesouhlasil s technickým řešením vsakovacího příkopu, zpochybňoval výpočty dle projektové dokumentace a požadoval zpracování odborného posudku ohledně vlivu komunikace na okolní stavby. Závěrem žalobce d) uvedl, že by chtěl na vlastní náklady nechat vypracovat odborný oponentní posudek, který by posoudil správnost navrženého technického řešení a závěrů a podkladů uváděných v projektové dokumentaci. Požádal proto o prodloužení lhůty ke zpracování oponentního posudku. Žalobce e) konstatoval, že hydrogeologické posouzení z února 2015 neobsahuje základní informace z podstatných měření a základní údaje, jako je aktivní plocha vsakování, v důsledku čehož byla projektová dokumentace vadně zpracovaná, a zpochybňoval také další části hydrogeologického posouzení. Namítal také nesprávnost řešení v projektové dokumentaci, přičemž měl za to, že likvidaci vody nelze řešit pouze zasakováním. Závěrem žalobce e) požádal o prodloužení lhůty k uplatnění námitek za účelem předložení oponentního hydrogeologického posouzení vypracovaného na základě nově provedené vsakovací zkoušky.
19. Dne 18. 1. 2016 vydal stavební úřad usnesení, jímž s odkazem na § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu přerušil územní řízení na dobu, než bude vypracován oponentní odborný posudek (hydrogeologické posouzení), nejdéle však do 30. 4. 2016. Proti tomuto usnesení podal stavebník odvolání, na základě něhož žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016 zrušil usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, což žalovaný odůvodnil tím, že stavební úřad s výjimkou odkazu na § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu, podle něhož lze řízení přerušit z dalších důvodů stanovených zákonem, neobjasnil, na základě jakého ustanovení jakého zákona řízení přerušil. Žalovaný nadto považoval odůvodnění usnesení o přerušení řízení za nepřezkoumatelné, neboť v něm bylo pouze uvedeno, že se stavební úřad rozhodl vyhovět žádostem účastníků řízení a že lhůta k vypracování posudku byla stanovena z důvodu vhodných klimatických podmínek. Poznamenal také, že stavební úřad nepřijatelně rozšířil procesní práva těch

účastníků, kteří měli možnost postupovat podle ustanovení o námitkách v územním řízení.

20. V podání datovaném 28. 4. 2016 a doručeném stavebnímu úřadu dle nalepené etikety dne 2. 5. 2016 žalobci zopakovali své výtky vůči projektové dokumentaci a hydrogeologickému posouzení. Současně stavebnímu úřadu zaslali dokument s názvem Hydrogeologické posouzení možnosti vsaku srážkových vod ze dne 25. 4. 2016 vypracovaný RNDr. K. L. a laboratorní zprávu ze dne 11. 4. 2016 vypracovanou V. N. na žádost RNDr. L..
21. Dne 28. 6. 2016 vydal stavební úřad územní rozhodnutí, jímž umístil stavbu „komunikace, P.“ na pozemky p. č. X a p. č. X v katastrálním území P. n. L., kterou definoval jako místní obslužnou komunikaci pro připojení pozemků určených pro výstavbu rodinných domů na veřejnou komunikační síť. Šířka vozovky má dle rozhodnutí stavebního úřadu činit 6 metrů s travnatými pruhy o šíři 1 metr po obou stranách (šířka mezi hranicemi parcel tedy bude 8 metrů) a délka 215,55 metrů.
22. K námitkám žalobců stavební úřad uvedl, že územní řízení v jeho průběhu přerušil a vyzval stavebníka k předložení projektové dokumentace, jež bude souladná s územní studií lokality P. – BV2. Předložená projektová dokumentace byla dle mínění stavebního úřadu v souladu s územní studií, která obsahuje regulaci v bodě D textové části a v níž se dále hovoří již jen o návrzích řešení. Projektová dokumentace byla dle stavebního úřadu zpracována nejen v souladu s územní studií, ale také s platnými právními a normativními předpisy včetně normy 75 9011. S tvrzením, že byla komunikace umístěna v rozporu s § 24a odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., stavební úřad nesouhlasil. Právě naopak musela být na základě rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 14. 1. 2016, č. j. 005232/2016/KUSK, projednána výjimka ze shora citovaného zákonného ustanovení na umístění zdrojů pro individuální zásobování rodinných domů, které jsou umístěny blíže než 12 metrů od plánované komunikace. Ohledně odvádění přebytečných srážkových vod z komunikace bylo v únoru 2015 vypracováno hydrogeologické posouzení, jehož správnost (zda navrhované řešení likvidace dešťových vod bude funkční) stavební úřad nemohl posuzovat. Stavební úřad nepovažoval za nutné zpracovávat posudek o vlivu komunikace na okolní stavby, neboť v hydrogeologickém posouzení z února 2015 bylo uvedeno, že nebudou negativně ovlivněny základové zeminy okolních objektů. V témže hydrogeologickém posouzení bylo také uvedeno, že se v blízkém okolí umísťované stavby nenacházelo žádné jímací zařízení podzemních vod, které by mohlo být záměrem ovlivněno. Pokud byly nově umístěné studny provedeny v souladu s ČSN 75 5115 a navazujícími normami, nehrozilo vážné riziko jejich ovlivnění. Nejbližší studna (St4) byla od vsakovacího objektu umístěna 15 metrů, což bylo v souladu s § 24a odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Záměr stavebníka nepodléhal posouzení vlivů na životní prostředí, a tak nebylo nutné tyto vlivy zvláště zkoumat. K žádostem o prodloužení lhůty k uplatnění námitek za účelem předložení vlastního hydrogeologického posouzení stavební úřad konstatoval, že řízení na žádost žalobců přerušil, ale jeho usnesení bylo zrušeno žalováním.
23. Žalobci, osoby zúčastněné na řízení 2) až 10) a někteří další účastníci územního řízení podali proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, v němž mimo jiné tvrdili nedostatečné vypořádání svých námitek. Napadali také postup stavebního úřadu, který striktně vycházel z projektové dokumentace bez toho, aby dal odvolatelům prostor doložit svá tvrzení listinným nebo jiným důkazem, a namítali nedodržení zásady materiální pravdy a aktivní účasti účastníků řízení. Konstatovali také nevhodnost navrženého způsobu

likvidace srážkových vod, nepropustnost půdního horizontu a potenciální ohrožení vlastníků okolních pozemků. Ke svému odvolání přiložili hydrogeologické posouzení ze dne 25. 4. 2016.

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh územního řízení a konstatoval, že stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí podrobněji konkretizoval územní plán a údaje stavby ve vztahu k tomuto územnímu plánu. Dále zopakoval argumentaci stavebního úřadu k rozporu záměru s územní studií a uvedl, že ze správního spisu zjistil, že projektová dokumentace byla zpracována autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby a že dle průvodní zprávy nedojde k výrazné změně odtokových poměrů. Žalovaný také konstatoval údaje plynoucí z technické zprávy, jejímž podkladem bylo hydrogeologické posouzení z února 2015, načež uvedl, že projektová dokumentace i hydrogeologické posouzení byly zpracovány autorizovanými osobami a není důvod je zpochybňovat. Dotčené orgány se vyjádřily vesměs kladně a bez připomínek.
25. Žalovaný zdůraznil, že stavební úřad dne 23. 11. 2015 poučil účastníky o tom, že námitky, případně důkazy mohou uplatnit do 15 dnů od doručení oznámení a že k později uplatněným námitkám a důkazům nebude přihlédnuto. Koncentrační zásada přitom brání obstrukcím a je vyjádřením zásady, podle níž právo náleží bdělým. Oponentní posudek byl stavebnímu úřadu předložen až 2. 5. 2016, tedy po stanovené lhůtě, a proto k němu stavební úřad nemohl přihlédnout. Ze správního spisu pak plyne, že stavební úřad dal účastníkům dostatečně velký prostor k podání námitek, eventuálně k doložení posudku. Ve vztahu k věcným výtkám proti záměru stavebníka žalovaný zopakoval závěry stavebního úřadu. K blízkému umístění studen poznamenal, že stavebním úřadem zmiňované rozhodnutí ze dne 14. 1. 2016, č. j. 005232/2016/KUSK, se týkalo zrušení rozhodnutí o udělení výjimky osobě zúčastněné na řízení 11) z § 24a odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na stavbu vrtané studny a že v něm bylo konstatováno, že na udělení výjimky není právní nárok. Zrušená výjimka byla osobě zúčastněné na řízení 11) udělena na základě posouzení, podle něhož nově realizované studny ve vzdálenosti 23, 11 a 20 metrů od komunikace, byly-li vybudovány v souladu s příslušnými normami, neměly být ovlivněny záměrem; toto posouzení se však netýkalo studny osoby zúčastněné na řízení 11). Žalovaný následně uvedl, že k vypořádání námitek stavebním úřadem nemá výhrady. Závěrem zopakoval, že stavební úřad nepochybil, pokud nepřihlédl k oponentnímu posudku. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s doporučením oponentního posudku posoudit záměr stavebníka ve zjišťovacím řízení, neboť nesouhlasil s tím, že je záměr v rozporu s územní studií a územním plánem. Předjímání, že by stavba mohla být ohrožující pro stávající i budoucí stavby, pak podle žalovaného nelze stavět naroveň věcným podkladům předloženým stavebníkem, mezi něž patřilo i kladné stanovisko příslušného odboru životního prostředí, který rovněž nepokládal za nutné posuzovat vliv záměru na životní prostředí.

III. Právní posouzení věci krajským soudem

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobcům doručeno ve dnech 4. – 14. 11. 2016), osobami k tomu oprávněnými a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

27. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobci na výzvu sdělili, že souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání za předpokladu, že nebude nutné provádět dokazování. Žalovaný v soudem stanovené lhůtě nesdělil, že trvá na nařízení jednání, a proto má soud za to, že s rozhodnutím bez jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož seznámení se s obsahem správních spisů (včetně napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu) dle konstantní judikatury nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS, dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). S ohledem na důvody, pro které soud shledal postup stavebního úřadu a žalovaného týkající se oponentního posudku vadným, bylo nadbytečné dokazovat listinou opatřenou podacím razítkem stavebního úřadu a výsledky žalobce d) či zaměstnance podatelny stavebního úřadu. Soud nepovažoval za nutné dokazovat územním plánem obce P. z listopadu 2010, územní studií P. – BV2 z dubna 2013 či normou TNV 75 9011, neboť tyto důkazní prostředky nebyly podstatné pro nosné důvody pro zrušení obou správních rozhodnutí (v tomto směru se soud vyjadřuje pouze *obiter dictum*).
28. O prvním okruhu žalobních bodů soud uvažil takto:
29. Ustanovení § 89 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že námitky účastníků řízení musí být v územním řízení uplatněny nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží a „[j]estliže dojde k upuštění od ústního jednání, musí být (...) námitky účastníků řízení uplatněny ve stanovené lhůtě; jinak se k nim nepřihlíží.“
30. Podle § 36 odst. 1 správního řádu (který se na základě § 192 stavebního zákona používá v územním řízení podpůrně) „*nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.*“ Podle § 39 odst. 1 správního řádu určí správní orgán účastníkovi „*přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků*“. Podle § 39 odst. 2 téhož předpisu může správní orgán jím určenou lhůtu na žádost účastníka za podmínek stanovených v odst. 1 přiměřeně prodloužit.
31. Smyslem nastavení pravidel pro koncentraci řízení obecně je snaha urychlit a zefektivnit řízení. Koncentrace řízení ovšem nesmí mít za následek zkrácení účastníků na jejich procesních právech, proto také musí být účastníci o koncentraci řízení a jejích následcích řádně poučeni. Jak je patrné ze shora citovaných ustanovení, územní řízení je ze zákona ovládáno koncentrační zásadou, která se projevuje tím, že účastníci řízení musí své námitky uplatnit při ústním (případně veřejném) jednání, a dojde-li k upuštění od jednání, ve stanovené lhůtě, jinak se k nim nepřihlíží. Koncentrace územního řízení dle § 89 odst. 1 stavebního zákona dopadá pouze na námitky účastníků, nikoli na důkazní návrhy, což je zřejmé z textu tohoto zákonného ustanovení, které k povinnosti účastníků označit nebo předložit ve stanovené lhůtě i důkazy ničeho neuvádí. V tom se úprava koncentrace územního řízení dle § 89 odst. 1 stavebního zákona liší od úpravy koncentrace dle § 112 téhož zákona dopadajícího na stavební řízení, v němž je výslovně uvedeno, že účastníci mohou uplatnit „*námitky, popřípadě důkazy*“ pouze do určitého časového okamžiku. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 As 339/2016-26, poznamenal, že se v řízení „*uplatňuje koncentrace námitek a důkazních návrhů*“. Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona jsou totiž účastníci řízení povinni uplatnit námitky a *navrhnout*

důkazy nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřihlíží“ (důraz přidán zdejší soudem). Na jeho základě však nelze vyvozovat, že se zákonná koncentrace územního řízení vztahuje také na důkazní návrhy. Nejvyšší správní soud totiž v citovaném rozsudku vůbec neobjasnil, z jakého důvodu k závěru o zákonné koncentraci důkazních návrhů podle § 89 odst. 1 stavebního zákona dospěl, a s ohledem na parafrázi, kterou užil, se lze domnívat, že toto zákonné ustanovení pouze chybně přečetl. I s ohledem na čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), nelze interpretovat § 89 odst. 1 stavebního zákona extenzivně a ukládat účastníkům povinnosti nad rámec stanovený zákonem (srov. také ADAMUSOVÁ, Z. Zásada koncentrace v územním a stavebním řízení. *Právní rozhledy*. Praha: C. H. Beck, 2018, roč. 19, s. 674-678).

32. Protože se v územním řízení neuplatňuje zákonná koncentrace důkazních návrhů účastníků, je třeba vycházet v souladu s § 36 odst. 1 částí věty před středníkem správního řádu z toho, že účastníci mohou navrhnout důkazy na podporu svých včas uplatněných námitek po celou dobu řízení až do okamžiku vydání rozhodnutí. To však stavebnímu úřadu nebrání v tom, aby usnesením vydaným podle § 36 odst. 1 části věty za středníkem stanovil, dokdy mohou účastníci důkazní návrhy činit. Je ovšem také možné, aby stavební úřad takto stanovenou lhůtu na základě § 39 odst. 2 správního řádu usnesením přiměřeně prodloužil (za předpokladu, že tím neohrozí účel řízení a neporuší rovnost účastníků), eventuálně aby její zmeškání za podmínek uvedených v § 41 správního řádu prominul.
33. Nadto je třeba zdůraznit, že stavební úřad je v územním řízení bez ohledu na koncentraci řízení povinen ctít zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu a též je povinen zjistit, a to i v řízení o žádosti, všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu). Tato povinnost stavebního úřadu má přednost před případnými důsledky vyplývajícími z opožděného návrhu účastníka učiněného po uplynutí lhůty dle § 36 odst. 1 správního řádu. K důkaznímu prostředku, který svým obsahem spadá pod § 50 odst. 3 správního řádu nebo který se dotýká aspektů, jež je stavební úřad povinen posuzovat z úřední povinnosti i při absenci odpovídající námítky (typicky se jedná o hlediska vyjmenovaná v § 90 stavebního zákona, jako je soulad s územně plánovací dokumentací či s obecnými požadavky na využívání území), musí stavební úřad přihlídnout i tehdy, byl-li účastníkem předložen opožděně (k tomu přiměřeně srov. VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. 2012, Praha: BOVA POLYGON, s. 397-400).
34. V souzené věci stavební úřad nejprve ve vyrozumění o zahájení územního řízení ze dne 24. 7. 2014 určil patnáctidenní lhůtu k uplatnění námitek, v jejímž rámci každý z žalobců vznesl námítky. Poté, co stavebník dne 30. 9. 2015 doplnil projektovou dokumentaci, stanovil stavební úřad v (opraveném) vyrozumění datovaném 23. 11. 2015 účastníkům novou patnáctidenní lhůtu k uplatnění námitek a současně konstatoval, že v téže lhůtě mohou účastníci „*uplatňovat důkazy*“, jinak k nim nebude přihlédnuto. Tím stavební úřad v intencích § 36 odst. 1 správního řádu určil, dokdy mohou účastníci činit důkazní návrhy. K tomu lze na okraj dodat, že stavební úřad užil významově širokého pojmu uplatnit důkazy (užitého také v § 112 stavebního zákona ve vztahu ke koncentraci stavebního řízení), jenž v sobě zahrnuje jak možnost předložit konkrétní důkaz, tak možnost označit důkaz nebo učinit důkazní návrh (bez jeho současného předložení).

35. Žalobci ve stanovené patnáctidenní lhůtě vznesli návrh na provedení důkazu oponentním posudkem či oponentním hydrogeologickým posouzením, neboť všichni ve svých následně vznesených námitkách uvedli, že by takový posudek či odborné posouzení rádi nechali na vlastní náklady zpracovat. Třebaže nikdo ze žalobců výslovně neuvedl, že „navrhuje“ důkaz oponentním posudkem či odborným posouzením, skutečný obsah jejich vyjádření je nepochybný, a to i s ohledem na to, že žalobci současně požádali o prodloužení či stanovení lhůty k předložení takového posudku. Postup stavebního úřadu, který usnesením přerušil řízení na dobu, než bude vypracován oponentní odborný posudek (hydrogeologické posouzení), je pak třeba považovat za určení lhůty k předložení důkazu ve smyslu § 39 odst. 1 správního řádu. V tomto kontextu soud poznamenává, že byt může být pravdou, že stavební úřad v usnesení o přerušení řízení nezdůvodnil, proč měl za naplněný důvod pro přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu, s právním názorem žalovaného (vysloveným v rozhodnutí ze dne 12. 5. 2016, č. j. 071605/2016/KUSK, jímž bylo zrušeno usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení), podle něhož stavební úřad stanovil lhůtu k předložení oponentního posudku nezákonně, souhlasit nelze. Podmínky podle § 39 správního řádu byly v daném případě splněny, neboť konkrétní lhůtu nestanovil zákon a její určení bylo zapotřebí k tomu, aby žalobci jakožto účastníci územního řízení mohli plně realizovat své právo vyjádřit se a předložit na podporu svých včas uplatněných námitek navržený důkaz. Určení lhůty nemohlo ohrozit účel řízení ani jím nebyla porušena rovnost účastníků, jak se mylně domníval žalovaný. Porušení rovnosti účastníků by bylo naopak možné spíše spatřovat v tom, že žádosti žalobců o objektivně nezbytné prodloužení lhůty k předložení oponentního posudku, jehož relevance pro předmět řízení nebyla předem vyloučena, nebylo vyhověno, v situaci, kdy stavební úřad předtím stavebníku opakovaně prodlužoval lhůtu k doplnění projektové dokumentace, a to o celých devět měsíců (z původního termínu 31. 12. 2014 na 30. 9. 2015).
36. Procesní situace v souzené věci tedy byla taková, že žalobci důkazní návrh v patnáctidenní lhůtě vznesli a konkrétní důkazní prostředek – hydrogeologické posouzení později také předložili, přičemž jim vzhledem ke zrušení usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení a stanovení lhůty k předložení (vypracování) oponentního posudku nebyla určena žádná jiná konkrétní lhůta, ve které měli oponentní posudek předložit. Protože žalobcům nebyla stanovena lhůta k předložení oponentního posudku, nemůže obstát tvrzení žalovaného, že ji nedodrželi. Není proto podstatné, zda žalobci oponentní posudek (tj. hydrogeologické posouzení možnosti vsaku srážkových vod ze dne 25. 4. 2016 vypracované RNDr. L.) doručili stavebnímu úřadu dne 2. 5. 2016, či 29. 4. 2016; v obou případech jej předložili včas.
37. Základními povinnostmi stavebního úřadu bylo zjistit stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu), pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu), a v odůvodnění svého rozhodnutí se vypořádat s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). V dané věci žalobci zpochybňovali mimo jiné zvolené technické řešení dle projektové dokumentace týkající se vsakování vod do půdy a související výpočty a na podporu svých tvrzení včas předložili oponentní posudek – hydrogeologické posouzení možnosti vsaku srážkových vod, pro jehož zpracování byla podkladem laboratorní zpráva ze dne 11. 4. 2016, kterou žalobci taktéž doložili. Stavební úřad se k obsahu těchto dokumentů vůbec nevyjádřil, ač tak učinit měl, a dokonce ani neobjasnil, proč k dokumentům nepřihlížel (jeho poznámka o tom, že usnesení o

přerušení řízení bylo zrušeno žalovaným, tento důvod nijak neobjasňuje). Stavební úřad nedostal povinnostem, které na něj kladl správní řád, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

38. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vady rozhodnutí stavebního úřadu nezhojil, neboť jeho postup pokládal za správný a mylně dovodil, že stavební úřad nemusel k oponentnímu posudku přihlížet. V závěru napadeného rozhodnutí se sice žalovaný vyjádřil k názoru zpracovatele oponentního posudku ohledně nutnosti posoudit záměr ve zjišťovacím řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 298/2016 Sb., to však nepostačovalo, neboť ostatní závěry oponentního posudku týkající se vsakování a souvisejících výpočtů ponechal žalovaný bez povšimnutí.
39. Navíc, i kdyby soud přistoupil na argumentaci žalovaného, podle něhož žalobci nepředložili oponentní posudek včas, nemohl by aprobovat názor, že k oponentnímu posudku nemohlo být z důvodu koncentrace řízení přihlédnuto. Je tomu tak proto, že se oponentní posudek dotýkal souladu záměru stavebníka s kogentními hmotněprávními předpisy, jakož i okolností souvisejících s ochranou veřejného zájmu. V tomto ohledu lze připomenout, že podle § 90 stavebního zákona bylo povinností stavebního úřadu posoudit mimo jiné to, zda byl záměr stavebníka v souladu s charakterem území a s obecnými požadavky na využívání území. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je pak obecným požadavkem takové umísťování staveb, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Třebaže platí, že konkrétní způsob provedení a užívání stavby je předmětem stavebního řízení, které je také těžištěm pro řešení námitek účastníků proti projektové dokumentaci, stavební úřad musí v územním řízení z úřední povinnosti posuzovat, zda umísťovaná stavba nebude mít negativní vliv na území a zda ji vůbec lze do území (s ohledem na jeho charakter) umístit. Stavební úřad musí vždy posuzovat, zda realizaci záměru nedojde k nepřiměřenému ohrožení nebo porušení práv a právem chráněných zájmů zejména všech potenciálně dotčených subjektů a zda realizace záměru znamená jen minimální možné, ještě únosné dotčení okolí. RNDr. L. dospěl v oponentním posudku předloženém žalobci k závěru, že *„koeficient vsaku svahových uloženin charakteru písčitých jílu se šterkem je $4,5 \cdot 10^{-8} \text{ m.s}^{-1}$ – prostředí nepropustné* (pozn. soudu: hydrogeologické posouzení z února 2015, předložené stavebníkem, naproti tomu předpokládalo koeficient vsaku cca $1,65 \cdot 10^{-6} \text{ m/s}$). *Dosud rozptýlený odtok srážkových vod se bude koncentrovat do jednoho bodu a v případě, že bude naplněna kapacita retence, dojde k přetoku a tím k ohrožení staveb pod místem akumulace a vsaku. Pro vsak objemu vody ze srážky 6 hodin $32,69 \text{ m}^3$ za 72 hodin potřebujeme vsakovací plochu 5500 m^2 (75×75). Realizace takové vsakovací plochy je prakticky nereálná.“* S možností zasakování srážkových vod z budoucí komunikace na pozemku p. č. X a p. č. X dle projektové dokumentace ze září 2015 tak RNDr. L. v oponentním posudku nesouhlasil. S tímto závěrem oponentního posudku se tedy stavební úřad měl vypořádat a konfrontovat jej s podklady předloženými stavebníkem i v případě, že byl oponentní posudek předložen pozdě.
40. Soud pak dává žalobcům za pravdu také v tom, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jejich výtkami vůči projektové dokumentaci. Správní orgány totiž pouze konstatovaly obsah projektové dokumentace či hydrogeologického posouzení předloženého stavebníkem bez toho, aby je podrobily jakémukoli kritickému hodnocení, a to s odůvodněním, že tyto podklady byly vypracovány autorizovanými osobami, a tak není důvod je zpochybňovat. S tímto názorem nelze souhlasit.

41. Podle § 159 odst. 1 stavebního zákona „projektant odpovídá za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované (...) dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, zejména za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejných zájmů a za jejich koordinaci.“ Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, toto ustanovení odráží profesní odpovědnost autorizovaných inženýrů a architektů, která je dále specifikována v zákoně č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „zákon o výkonu povolání“). Autorizovaná osoba odpovídá za odborný výkon vybraných činností (§ 12 odst. 1 zákona o výkonu povolání), čímž se vymezují především její povinnosti vůči klientům. „V žádném případě však ustanovení § 159 stavebního zákona neznamenal, že by autorizované osoby měly suplovat roli stavebního úřadu nebo že by stavební úřady mohly na tyto osoby přenášet odpovědnost za dostatečné zjištění skutkového stavu potřebné k vydání územního rozhodnutí. Ostatně, § 12 odst. 4 písm. a) zákona o výkonu povolání výslovně zakazuje autorizovaným osobám vykonávat funkce, v nichž by vydávaly správní rozhodnutí týkající se výsledků jejich vlastní činnosti. Tímto zákazem je zaručeno, že dokumentaci zpracovanou projektantem bude vždy hodnotit správní orgán, a v jeho rámci osoba odlišná od projektanta. Pokud by stavební úřady pouze nekriticky přejímaly veškeré informace nutné k vydání rozhodnutí z dokumentace předložené žadatelem, ztratil by význam nejen § 12 odst. 4 písm. a) zákona o výkonu povolání, ale celé územní řízení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40).
42. V souladu se zásadou materiální pravdy byl stavební úřad, potažmo žalovaný odpovědný za zjištění skutkového stavu věci v rozsahu dostatečném pro vydání územního rozhodnutí. Správní orgány byly povinny se řádně vypořádat se vznesenými námitkami ohledně řešení vsakování (likvidace) vod a předloženým důkazem. Je naprosto nepřijatelné, aby argumentaci žalobců vypořádaly tak, že nekriticky přijmou řešení dle projektové dokumentace, stavebníkem doložené hydrogeologické posouzení nebo stanovisko stavebníka, aniž věc samy posoudí. Vzhledem k žalobci předloženému oponentnímu posudku pak bylo zcela nemístné tvrzení žalovaného, že není důvod zpochybňovat projektovou dokumentaci a hydrogeologické posouzení z února 2015, neboť závěry oponentního posudku RNDr. L. správnost odborně zpracovaných dokumentů, předložených stavebníkem, zpochybňovaly.
43. Lze dodat, že v situaci, kdy má stavební úřad k dispozici několik dokumentů, které podporují opačné závěry, nelze v rozporu s § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu ignorovat podklady předložené některými účastníky, ale je třeba zvážit všechny bytí protichůdné podklady, eventuálně doplnit podklady tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu může napomoci například zadání znaleckého posudku (§ 56 správního řádu), jenž protichůdné odborné názory posoudí a vysvětlí, který z nich je správný a proč jiný nemůže obstát. V této souvislosti lze analogicky poukázat na právní větu dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2007, č. j. 30 Ca 258/2005-37, č. 1579/2008 Sb. NSS, podle níž „[n]esouhlasí-li stavební úřad se závěry znaleckého posudku předloženého účastníkem řízení, musí v rozhodnutí dostatečným a srozumitelným způsobem vyložit, v čem konkrétně neodpovídají závěry znaleckého posudku faktickému provedení stavby a v čem závěry znaleckého posudku neodpovídají požadavkům stanoveným právními předpisy. Oproti závěrům, vyplývajícím ze znaleckého posudku, musí správní orgán také položit své vlastní zcela konkrétní hodnocení, zda došlo ke splnění veřejného zájmu (zde souladu se zájmem na protipožární ochraně), a to i za pomoci jiného znaleckého posudku. Pokud

správní orgán nezpochybnil a nevyvrátil závěry znaleckého posudku předloženého žalobkyní, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.“

44. Soud tedy uzavírá, že shledal první okruh žalobních bodů důvodným. Správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nepřihlédly k obsahu oponentního posudku RNDr. L., předloženého žalobci, a řádně se nevypořádaly s námitkami směřujícími proti projektové dokumentaci a hydrogeologickému posouzení, předloženými stavebníkem.
45. Přestože soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu, vyjádří se nad rámec nutného odůvodnění dále k těm žalobním bodům, jejichž řešení má význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci a které lze posoudit i navzdory zjištěné nepřezkoumatelnosti (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
46. Ve vztahu k druhému okruhu žalobních bodů soud nejprve připomíná, že územní studie *„navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí“* (§ 30 odst. 1 stavebního zákona). Pořizovatel pořizuje územní studii v případech, kdy je to uloženo územně plánovací dokumentací, z vlastního nebo jiného podnětu (§ 30 odst. 2 stavebního zákona). Jak uvádí komentářová literatura, existují dva základní typy územních studií – jednak tzv. iniciační, jež slouží jako podklad prořízení územně plánovací dokumentace, její změnu či aktualizaci, a jednak tzv. upřesňující územní studie, která řeší vybranou problematiku v souladu s územně plánovací dokumentací a řešení v ní navržené dále zpřesňuje a která slouží jako podklad pro rozhodování v území. Taková upřesňující územní studie *„je neopominutelným podkladem pro rozhodování v území, ale právně nezávazným. Při rozhodování v území je nutné se územní studií vždy zabývat a odůvodnit, jak byla zohledněna. Pokud z následného projednání záměru vyplýne, že existuje řešení vhodnější z hlediska ochrany a koordinace veřejných zájmů v území, než je řešení navržené územní studií, může se stavební úřad od řešení navrženého v územní studii odchýlit, ale musí to vždy řádně odůvodnit“* (MACHÁČKOVÁ, J. a kol. *Stavební zákon. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 126-131). V tomto ohledu tedy lze souhlasit s názorem žalobců, podle nichž bylo třeba brát při rozhodování územní studii v potaz a případné odchýlení se od (byť právně nezávazného) řešení, které v ní bylo navrženo, pečlivě zdůvodnit.
47. Podle územního plánu obce P. z listopadu 2010 je podmínkou pro rozhodování o budoucím rozvoji lokality BV2 porřízení územní studie. Územní plán popisuje současný stav kanalizace a navrhuje řešení odvádění dešťových vod. Základním předpokladem je podmínka, že odtokové poměry z povrchu urbanizovaného území zůstanou srovnatelné se stavem před výstavbou, tj. změnou v území by nemělo za deště docházet k výraznému zhoršení průtokových poměrů ve vodním toku. V územním plánu se dále konstatuje, že s ohledem na ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí být stavební pozemky vždy vymezeny tak, aby na nich bylo řešeno vsakování nebo odvádění srážkových vod ze zastavěných ploch nebo zpevněných ploch, pokud se neplánuje jejich jiné využití, přitom musí být řešeno: 1. přednostně jejich vsakování, v případě možného smísení se závadnými látkami umístění zařízení k jejich zachycení, a není-li možné vsakování 2. jejich zadržování a regulované odvádění oddílnou kanalizací k odvádění srážkových vod do vod

povrchových, v případě jejich možného smísení se závadnými látkami umístění zařízení k jejich zachycení, nebo 3. není-li možné oddělené odvádění do vod povrchových, pak jejich regulované vypouštění do jednotné kanalizace. Územní studie P. – BV2 z dubna 2013 pak v části týkající se návrhu řešení odvádění dešťových vod vychází ze stejného předpokladu jako územní plán a zdůrazňuje, že v nových rozvojových lokalitách bude respektováno ustanovení § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Územní studie dále dodává, že do dešťové kanalizace budou odvodněny zpevněné povrchy komunikací pomocí uličních vpustí, a toto technické řešení blíže popisuje.

48. Stavební úřad pouze konstatoval obsah územní studie a následně uzavřel, že projektová dokumentace je zpracována v souladu s platnými právními a normativními předpisy. Z jeho odůvodnění tak není vůbec zřejmé, z jakého důvodu k takovému závěru dospěl. Žalovaný pak odcitoval odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a projektovou dokumentaci, podle níž nemá dojít k výrazné změně odtokových poměrů a která vychází z toho, že dešťové vody budou likvidovány vsakem za užití vsakovacího zařízení. Třebaže to není v napadeném rozhodnutí výslovně uvedeno, je výsledovatelné, že žalovaný měl za to, že záměr je v souladu s územním plánem a územní studií, neboť je likvidace dešťových vod podle projektové dokumentace řešena vsakováním doplněným o vsakovací zařízení, což je privilegovaná varianta odvodu dešťových vod dle § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., potažmo dle územního plánu a územní studie.
49. V situaci, kdy žalobci v územním řízení zpochybňovali správnost výpočtů a technického řešení vsakování dešťových vod a kdy na podporu svých tvrzení předložili oponentní posudek potvrzující nevhodnost navržené likvidace dešťových vod, se soudu jeví, že názor žalovaného nemůže bez dalšího obstát. Byl-li by správný názor žalobců, podle nichž je vsakování neupravených srážkových vod nevhodné (ať už z důvodu možného smísení se závadnými látkami, jako jsou benzín či motorové oleje, či z důvodu nepropustnosti prostředí), pak by bylo umístění stavby v rozporu s územním plánem, územní studií a potažmo i s § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť by bylo nezbytné nejprve zajistit zachycení závadných příměsí dešťových vod, nebo dokonce zvolit jinou variantu likvidace vod než vsakování, tj. zadržování vod a jejich regulované odvádění oddílnou kanalizací, popř. regulované vypouštění do jednotné kanalizace. Protože se správní orgány oponentním posudkem nezabývaly a s jeho zjištěními se nevyrovnaly, nelze pokládat jejich kusé zdůvodnění ohledně souladu s projektovou dokumentací a vyhláškou č. 501/2006 Sb. za přesvědčivé.
50. Ve třetím okruhu žalobních bodů žalobci namítají rozpor umístění stavby komunikace s § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Podle § 24a odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí být studna individuálního zásobování vodou situována v prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani ohrožení jakosti vody ve studni, a v takové poloze, aby nebyla ovlivněna vydatnost sousedních studní. Podle § 24a odst. 2 písm. d) téže vyhlášky je nejmenší vzdálenost studny od veřejné pozemní komunikace jakožto zdroje možného znečištění stanovena pro málo propustné prostředí na 12 metrů. Žalobci tvrdí, že nejbližší studna je umístěna na pozemku p. č. X v katastrálním území P. n. L. ve vzdálenosti 11 metrů od umísťované stavby.
51. Soud k této problematice nejprve obecně poznamenává, že souhlasí s názorem správních orgánů, podle nichž je potřeba zkoumat splnění podmínky dle § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. primárně při umísťování studny, nikoli při umísťování komunikace. To plyne z toho, že § 24a je obsažen v části třetí, hlavě druhé vyhlášky č. 501/2006 Sb. upravující požadavky

na umístování jednotlivých druhů staveb. V případě § 24a jde o umístování studny pro individuální zásobování vodou (srov. stranu 15 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 7. 2014, č. j. 30 A 115/2012-47). Požadavek na minimální odstupovou vzdálenost studny od veřejné pozemní komunikace byl do vyhlášky č. 501/2006 Sb. vtělen s účinností od 26. 8. 2009 a až do 1. 1. 2013 neumožňovala tato vyhláška udělení výjimky z odstupové vzdálenosti, a to ani v případě, že umístění studny bylo jinak v souladu s § 24a odst. 1 téže vyhlášky. Krajský soud v Plzni proto v rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 57 A 47/2010-48, č. 2419/2011 Sb. NSS, konstatoval, že ustanovení § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 omezovalo vlastnické právo způsobem, jenž odporoval stavebnímu zákonu i čl. 11 odst. 3 Listiny a nebylo možné se ho dovolávat v neprospěch adresátů. Na tento právní názor navázal Krajský soud v Hradci Králové výše citovaným rozsudkem č. j. 30 A 115/2012-47, ve kterém dospěl k závěru, že § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. je třeba přímo uplatňovat jen na stavby nově zamýšlených studní, neboť jinak by existence studní umístěných do 12 metrů od veřejné pozemní komunikace znemožnila rozhodování o změně staveb stávajících pozemních komunikací.

52. Pokud jde o studnu na pozemku p. č. X, soud není schopen na základě správního spisu postavit na jisto, kdy přesně došlo k jejímu povolení – zda se tak stalo ještě v době, kdy nebylo možné udělit výjimku z odstupové vzdálenosti a kdy bylo v intencích rozsudku č. j. 57 A 47/2010-48 nutno hodnotit zejména splnění podmínky dle § 24a odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nebo později – a stejně tak nemůže soud na základě správního spisu nade vší pochybnost určit, zda měl pozemek p. č. X v katastrálním území P. n. L. v době povolování studny status veřejně přístupné komunikace či nikoli. Není vyloučeno, že v době, kdy byla studna povolena, nebylo nutné trvat na dodržení dvanáctimetrové odstupové vzdálenosti, a rovněž není vyloučeno, že předmětná studna byla umístěna a povolena v rozporu s § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. bez toho, aby došlo k udělení výjimky podle § 26 téže vyhlášky. V každém případě však platí, že přestože pro stavbu komunikace nebylo vyžadováno udělení výjimky podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., správní orgány měly povinnost posoudit, zda bylo umístění stavby komunikace v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení (§ 90 písm. e) stavebního zákona], v daném případě zejména v souladu s ochranou zdraví. Správní orgány však této otázce nevěnovaly zvláštní pozornost a žalovaný pouze konstatoval, že pokud je tato studna provedena v souladu s ČSN 75 5115 a navazujícími normami, nehrozí vážné riziko ovlivnění tohoto jímacího objektu. Stejný předpoklad byl vysloven také v hydrogeologickém posouzení z února 2015, předloženém stavebníkem, v němž bylo také konstatováno, že se v případě dále trvajících obav o ovlivnění stávajících jímacích objektů doporučuje provést revize skutečného stavu provedení vrtaných studní, a to realizační dokumentací stavby. Zda byla studna na pozemku p. č. X skutečně provedena v souladu s příslušnými normami, z rozhodnutí správních orgánů neplyne.
53. Třebaže tedy soud na straně jedné nedává za pravdu žalobcům v tom, že pro stavbu komunikace měla být udělena výjimka podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a že bylo bezpodmínečně nutné dodržet dvanáctimetrovou odstupovou vzdálenost, souhlasí na druhé straně s tím, že správní orgány nepřezkoumatelně posoudily otázku možného ovlivnění studny na pozemku p. č. X jakožto zdroje pitné vody.
54. Ke čtvrtému a pátému okruhu žalobních bodů soud uvádí, že převážnou většinu zde spadajících výtek již posoudil v rámci hodnocení důvodnosti předešlých žalobních bodů.

Zbývá se vyjádřit k tomu, zda lze vody odtékající z komunikace považovat *a contrario* za odpadní ve smyslu § 38 odst. 2 vodního zákona, podle jehož poslední věty nejsou odpadními vodami „srážkové vody z pozemních komunikací, pokud je znečištění těchto vod závadnými látkami řešeno technickými opatřeními podle vyhlášky, kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích“, čímž je míněna vyhláška č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 338/2015 Sb. (dále jen „vyhláška č. 104/1997 Sb.“). Vyhláška č. 104/1997 Sb. ovšem neupravuje konkrétní technická opatření týkající se znečištění závadnými látkami, pouze v § 21 (*Těleso komunikace*) stanoví, že odvodnění konstrukce vozovky a zemního tělesa komunikace se navrhuje na základě vyhodnocení dopravního významu, dopravního zatížení komunikace, druhu podloží a klimatických podmínek podle závazných českých technických norem uvedených v příloze č. 1 k této vyhlášce pod č. 5 až 16 a 23. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyplynula pochybnost o rozporu záměru stavebníka s některou z těchto českých technických norem a ani žalobci netvrdí konkrétní nesoulad s některou z nich, nemá soud za daného skutkového stavu za to, že tyto normy nebyly dodrženy a že bylo třeba nahlížet na srážkové vody jako na odpadní.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Soud tedy napadené rozhodnutí zrušil a současně za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby, které napadenému rozhodnutí předcházelo, neboť dospěl k tomu, že k vážným vadám řízení došlo již před stavebním úřadem. O vrácení věci žalovanému soud rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. Závazný právní názor soudu vyslovený v nosné části odůvodnění lze shrnout tak, že stavební úřad je povinen přihlédnout k oponentnímu posudku z dubna 2016 vypracovanému RNDr. K. L. a k související laboratorní zprávě z dubna 2016, konfrontovat je s podklady předloženými stavebníkem a řádně se vypořádat s námitkami žalobců směřujícími především proti projektové dokumentaci a hydrogeologickému posouzení z února 2015.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšným žalobcům soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 76 060 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta, kterou tvoří:
 - odměna za čtyři úkony právní služby po 2 480 Kč pro každého ze žalobců [převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného a replika k vyjádření stavebníka podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], tj. 49 600 Kč;
 - odměna za jeden úkon právní služby po 2 480 Kč pro žalobce a) a c) [další porada s těmito žalobci přesahující jednu hodinu uskutečněná dne 20. 4. 2017 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], tj. 4 960 Kč;
 - a pět paušálních částek jakožto náhrad za hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 1 500 Kč;
 a dále ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 20 000 Kč (pětkrát 3 000 Kč za žalobu a pětkrát 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). Protože zástupce žalobců není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se jeho odměna o náhradu za tuto daň.

57. Soud nepřiznal žalobcům právo na náhradu nákladů řízení za poradou uskutečněnou dne 15. 12. 2016, neboť úkon převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu je složen ze dvou složek, a to úkonu převzetí a přípravy a dále první porady, kterou bez ohledu na její délku nelze účtovat zvlášť. O tom, že je první poradou s klientem zahrnuta do přípravy zastoupení, svědčí znění § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, kde je jako úkon právní služby uvedena „další poradou s klientem přesahující jednu hodinu“ (viz shodně usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 VSPH 1528/2015-A-41, dostupné ve věci sp. zn. MSPH 90 INS 7622/2015 na <https://isir.justice.cz>). Za v pořadí druhou poradou uskutečněnou dne 20. 4. 2017 přiznal soud právo na náhradu nákladů řízení pouze žalobcům a) a c), kteří se jí dle soudu doloženého potvrzení zúčastnili, a nikoli také žalobcům b), d) a e), kteří na poradě přítomni nebyli.
58. Soud nesdílí názor žalobců, podle nichž za jeden společný úkon při zastupování více žalobců přísluší advokátu za každého žalobce samostatná paušální částka podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. při zastupování pěti žalobců celkem 1 500 Kč za jeden společný úkon právní služby). Soud se naopak zcela ztotožňuje s názorem Nejvyššího soudu, který v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014, dostupném na www.nsoud.cz, uvedl, že „[p]odle § 13 odst. 3 advokátního tarifu zahrnuje paušální náhrada hotové výdaje na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné. Tato paušální náhrada má zjednodušit výpočet nákladů právního zastoupení, aby nebylo třeba evidovat a dokládat drobné výdaje pravidelně spojené s poskytováním právních služeb. Z paušální povahy náhrady pak vyplývá, že v konkrétním případě mohou být skutečné náklady nižší či vyšší. Při určení paušální náhrady normotvůrce patrně vycházel z průměrných výdajů, které jsou s poskytnutím jednoho úkonu právní služby obvykle spojeny. S ohledem na paušální povahu náhrady pak není významné, že při zastoupení více osob uvedené náklady mohou (ale nemusí) být vyšší. Tato úvaha vede k závěru, že za společné úkony při zastupování více osob přísluší advokátu ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů. Ve prospěch tohoto výkladu svědčí i dikce § 13 odst. 3 advokátního tarifu, dle něhož paušální náhrada výdajů činí částku 300 Kč na jeden úkon právní služby, neboť i v případě, že advokát zastupuje dva a více účastníků a provede při tom nějaký úkon právní služby, jde stále o jeden úkon (např. podání žaloby), bez ohledu na to, kolik účastníků advokát zastupuje.“ Ve prospěch tohoto názoru svědčí nejen rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 Aos 1/2013-138, nebo ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 95/2014-13, zmiňované Nejvyšším soudem, ale také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 5 Azs 45/2018-31, či ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016-62.
59. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, nemají tyto osoby právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu